

РЕШЕНИЕ

№ 818

гр. П., 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Анг. Алексов

при участието на секретаря Антония П. Стоева
като разгледа докладваното от Михаил Анг. Алексов Гражданско дело № 20221720100985 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба подадена

от Д. Г. СТ., с ЕГН ***** с адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** **

срещу „Водоснабдяване и канализация” ООД ЕИК 823073638, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Средец“ № 11, представлявано от управителя

С искане за признаване за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи на „Водоснабдяване и канализация” ООД ЕИК 823073638, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Средец“ № 11, представлявано от управителя, сумата от общо 1009.66 лв. /Хиляда и девет лв. и 66 ст./, от която главница в размер на 903.19 лв. /Деветстотин и три лв. и 19 ст./, представляваща стойност на консумирана и отведена питейна вода за водоснабден имот, намиращ се на адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** за периода от 15.06.2012 г. до 19.01.2015 г., както и сумата 81.47 лв. /Осемдесет и един лв. и 47 ст./, представляваща изтекла лихва върху горната главница за периода от 02.09.2012 г. до 16.02.2015г. и сумата 25.00 лева, направени разноски по заповедното производство, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК 1351/20.03.2015 и изпълнителен лист от 18.08.2015 г. по частно гр.д. № **г. на Пернишкия районен съд.

Съдът намира, че е сезиран с обективно и субективно съединени иски с правно основание чл. 439 ГПК и чл. 124 от ГПК, във вр. с чл. 111, б. В от 33Д.

Ищецът твърди, че за горепосочените вземания е издаден изпълнителен лист от

*18.08.2015 г. по гр. д. № ** по описа на Пернишки районен съд. Ответникът образувал изпълнително дело № ** г. по описа на ЧСИ С.Б. въз основа на издадения изпълнителен лист. Излага аргументи за погасяване по давност на процесните вземания.*

*Искането към съда е да признае за установено по отношение на ответника, че ищецът не му дължи сумата от общо 1009.66 лв. /Хиляда и девет лв. и 66 ст./, от която главница в размер на 903.19 лв. /Деветстотин и три лв. и 19 ст./, представляваща стойност на консумирана и отведена питейна вода за водоснабден имот, намиращ се на адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** за периода от 15.06.2012г. до 19.01.2015г., както и сумата 81.47 лв. /Осемдесет и един лв. и 47 ст./, представляваща изтекла лихва върху горната главница за периода от 02.09.2012г. до 16.02.2015г. и сумата 25.00 лева, направени разноски по заповедното производство, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК 1351/20.03.2015 и изпълнителен лист от 18.08.2015 г. по частно гр.д. № **г. на Пернишкия районен съд*

Исковата молба с приложенията е връчена на ответника

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор, в който изцяло се оспорва исковата претенция.

В открито съдебно заседание ищеца редовно призован, чрез процесуални си представител, моли да бъде уважена изцяло и бъдат присъдени направените по делото разноски за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът, в открито съдебно заседание редовно призован, чрез процесуалния си представител моли да бъде отхвърлена исковата претенция като неоснователна и недоказана.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства и ги преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното

Видно от представените по делото писмени доказателства по подадено Заявление за издаване на заповед за изпълнение от „Водоснабдяване и канализация” ООД - П. е образувано гр.д. **г. по описа на Районен съд гр. П. с длъжник Д. Г. СТ. с ЕГН *****, с адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** **. По това дело Районен съд гр. П. е издал Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК и изпълнителен лист от 18.08.2015 г., съгл. който Д. Г. СТ. с ЕГН *****, с адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** следва да заплати на „Водоснабдяване и канализация” ООД - П. сумата от общо 1009.66 . /Хиляда и девет лв. и 66 ст./, от която главница в размер на 903.19 /Деветстотин и три лв. и 19 ст./, представляваща стойност на консумирана и отведена питейна вода за водоснабден имот, намиращ се на адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** за периода от 15.06.2012 до 19.01.2015, както и сумата 81.47 /985/, представляваща изтекла лихва върху горната главница за периода от 02.09.2012 до 16.02.2015 и сумата 25.00 лева, направени разноски по заповедното производство, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК 1351/20.03.2015 и изпълнителен лист от 18.08.2015 г. по частно гр.д. № **г. на Пернишкия районен съд.

Видно от приложеното изп.д. №** на ЧСИ С.Б., последно извършено от съдебния

изпълнител същинско изпълнително действие е от 09.03.2016., когато приет наложен от ЧСИ заповед.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 124 от ГПК, вр. чл. 111 от ГПК, за признаване на установено, спрямо ответника, че ищеца не дължи посочените суми предвид настъпването на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, както и установяване недължимостта на присъдени в полза на ответника вземания за доставена топлинна енергия, за които последния се е снабдил с изпълнителен лист.

Съобразно разпоредбата на чл. 439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемостта на взыскателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт. По своето естество искът по чл. 439 ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемостта на взыскателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпилите след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува или че изпълняемостта му не е настъпила. По изложените съображения предявеният иск е допустим, доколкото наличието на висящ изпълнителен процес за събиране на вземането по изпълнителния лист е достатъчно основание за пораждаване на правен интерес у длъжника за предявяване на иска по чл.439 ГПК, с който се оспорва изпълнението.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищецът не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на Определеното с което е признато вземането му, а именно погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност.

По силата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно даденото в т. 10 от ТР №2/2013 от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСТК на ВКС задължително тълкуване, погасителната давност не спира докато трае изпълнителният процес. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взыскателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитори, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на

експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Същинско изпълнително действие по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД е налице само в случай, че е налице реално засягане на правната сфера на длъжника.

Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на същинското действие за принудително изпълнение. Запор върху вземане по банкова сметка е налице в момента, в който постъпи обратна положителна информация от кредитната институция по реда на чл. 508 ГПК. В този смисъл действията на съдебния изпълнител по изпращане на заповрни съобщения следва да се възприемат в контекста на цялостното проучване на имущественото състояние на длъжника /Решение от 10.02.2016 г. по ч.гр.д.№ 16311/15 г. на СГС, Решение № 7188 от 16.10.2015 г. по гр.д.№ 11903/15 г. на СГС/. В съдебната практика се поддържа и изолираното становище, че с изпращането на заповрни съобщения от съдебния изпълнител до всички банки се налага заповр на евентуално съществуващите вземания на длъжника по сметки в тези банки и в този смисъл действията по изпращане на заповрни съобщения нямат характера на проучване на имущественото състояние на длъжника, а представляват налагане на заповр по смисъла на т.9 от ТТР към ЗЧСИ /Решение по ч.гр.д.№ 11904/15 г. на СГС/. По противоречиво разрешавания въпрос е образувано тъклувателно дело, до произнасянето по което настоящата инстанция следва да съобрази преобладаващата съдебна практика, възприемаща първото становище.

На следващо място съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В случая има издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК. Разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, изм. ДВ, бр. 12 от 1993 г. постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години, като началната редакция на текста, обн. ДВ, бр. 275 от 1950 г. е предвиждала същото правило, изключвайки вземания срещу държавата и държавните предприятия. При влизането в сила на редакцията на чл. 117, ал. 2 ЗЗД с ДВ, бр. 275 от 1950г. действащ е бил Законът за гражданското съдопроизводство, който е уреждал заповедното производство и изрично е предвиждал, че подаването на молба за издаване заповед за изпълнение произвежда действието на подаване искова молба и само в случай че молбата бъде оставена без уважение или не бъде връчена, тя няма такова действие (арг. чл. 156г ЗГС). Понастоящем в заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание (арг. чл. 404, т. 1, предл. 3 ГПК). Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е

разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, аналогични на чл. 303, ал. 1, т. 1 и т. 5 ГПК. Същевременно практиката на ВКС е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл. 439 ГПК, макар да не било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Същевременно вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл. 422 ГПК след подадено по реда на чл. 414 ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност. Ако се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, в случай, че срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника.

В този смисъл са и **Определение № 628 от 11.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 1075/2019 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Е.С.** и **Определение № 214 от 15.05.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1528/2018 г., IV г. о. в състав Б.Б., Б.И. и Д.Д.,** съгласно което „Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение.“. В същия смисъл са и **Решение № 30/ 09.07.2018г. по търг. дело № 90/2017 на Окръжен съд П.,** **Решение № 399/ 10.12.2018г. по в. гр. дело № 610/2018 на Окръжен съд П.,** както и **Определение № 480 от 27.07.2010 г. на ВКС по ч. гр. д. № 221/2010 г., IV г. о., ГК,** **Определение № 443 от 30.07.2015 г. на ВКС по ч. т. д. № 1366/2015 г., II т. о., ТК;** **Определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV г. о., ГК;** **Определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV г. о., ГК.**

По изложените съображения настоящия съдебен състав намира, че погасителната давност за вземането е общата 5-годишна давност по арг. от чл. 117, ал. 2 ЗЗД, който е приложим и в настоящия случай.

Следователно след 09.03.2016г. до 09.03.2018 г. не са били извършвани изпълнителни действия, които да са насочени към принудително удовлетворяване на вземането и да водят до прекъсване на давността, поради което е налице хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Поради изтичане на двегодишен срок от последните действия на принудително изпълнение изпълнителният процес се е прекратил ex lege на 09.03.2018 г. От този момент нататък всички предприети действия за събиране на дълга са лишени от правно основание, доколкото са извършени, след като изпълнителното дело е прекратено. По тези съображения извършените впоследствие изпълнителни действия и издаденото постановление на съдебния изпълнител за прекратяване на изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т. 1 от ГПК в случая са без правно значение.

Независимо от обстоятелството, че прекратяването на изпълнителното производство

е настъпило *ex lege* на 09.03.2018, по силата на т. 10 от ТР 2/2013 от 26.06.2015 г. на ВКС, следва да се приеме, че новата давност е започнала да тече на 09.03.2016г., когато е извършено последното релевантно изпълнително действие. Следователно давността за принудителното удовлетворяване на изпълняемото право е изтекла на 09.03.2021г. По изложените съображения решаващият състав приема, че вземането на ответника в размер на исковата сума е погасено понастоящем по давност и не съществува.

Поради това съдът намира, че по отношение на вземането за заплащане на цена за доставена в имота на ищеца и отведена питейна вода за периода от 02.09.2012 до 16.02.2015 е изтекъл приложимият давностен срок, с което същото следва да се счита за погасено, а оттам и за недължимо.

На основание чл. 119 ЗЗД с погасяването на главното вземане се погасяват и всички произтичащи от него допълнителни вземания – в случая това са вземанията за законна лихва и вземането за съдебни разноски.

При това положение съдът намира, че предявените отрицателни установителни искове са основателни и следва да бъде уважени.

По разноските:

С оглед изхода на делото, основателно се явява и искането на ищцовата страна за присъждане на разноски в размер на 374.67 лв. съгласно представения списък по чл. 80 ГПК, от които 50 лв – заплатена държавна такса, 300.67 лв. – възнаграждение за един адвокат и 24 лв. – заплатена такса за препис на изпълнително дело.

При този изход на спора ответникът няма право на разноски.

По изложените мотиви съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения иск с правно основание чл. 439 ГПК и чл. 124, ал. 1 ГПК, че вземането на „Водоснабдяване и канализация” ООД ЕИК 823073638, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Средец“ № 11, представлявано от управителя от Д. Г. СТ. с ЕГН *****, с адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** за сумата от общо 1009.66 лв. /Хиляда и девет лв. и 66 ст./, от която главница в размер на 903.19 лв. /Деветстотин и три лв. и 19 ст./, представляваща стойност на консумирана и отведена питейна вода за водоснабден имот, намиращ се на адрес гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** за периода от 15.06.2012 до 19.01.2015, както и сумата 81.47 лв. /Осемдесет и един лв. и 47 ст./, представляваща изтекла лихва върху горната главница за периода от 02.09.2012 до 16.02.2015 и сумата 25.00 лева, направени разноски по заповедното производство, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението, за които е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК 1351/20.03.2015 и изпълнителен лист от 18.08.2015 г. по частно гр.д. № **г.

на Пернишкия районен съд не подлежи на принудително изпълнение поради изтичане на погасителната давност.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК „Водоснабдяване и канализация” ООД ЕИК 823073638, със седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Средец“ № 11, представлявано от управителя да заплати на Д. Г. СТ. с ЕГН *****, с адрес в гр. П., гр. П., кв. "Р.", ул. ** ** сумата от 374.67 лв. /Триста седемдесет и четири лв. и 67 ст./ за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в **двуседмичен срок** от връчването му на страните пред Пернишки окръжен съд.

Съдия при Районен съд – П.: _____